ARI KYYRÖ

LUE JOS USKALLAT

TOHTORI HARRISON

ARDENBOOKS

TOHTORI HARRISON

Ari Kyyrö

TOHTORI HARRISON

ROMAANI RIKOKSISTA

© Ari Kyyrö

Päällys ja taitto: BoD – Books on Demand

Kansi: Peter Bange, Bange Design

Kustantaja: Ari Kyyrö Oy – ARDENBOOKS, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-937-795-4

ALKUSANAT

Pohjoinen psykiatrinen Päiväsairaala – Norra psykiatrisk Dagsjukhus, kertoi opastinkilpi Helsingin Malmin sairaalan sivurakennuksen ovella. Siitä oikealle oli 1950-lukuisen kompleksin pääsisäänkäynti ja sen julkisivussa lippa – tarkoitettu ilmeisesti suojaamaan sairaskuljetuksia säiltä. Vaikutelma oli korostuneen asiallinen ja samalla se kertoi, että paikkaan on tarkoitus tulla ainakin ambulanssilla kulkien, ehkä jopa paareilla kannettuna.

Päiväsairaalan sisäänkäynti oli sen sijaan huomaamaton ja sitä paitsi yhteinen ekg-tutkimusosaston kanssa. Piha-aluetta katsova ulkopuolinen ei siksi voinut tietää, oliko sisäänmenijä ehkä yhteiskunnallinen menestyjä, joka meni vain pikaiseen tarkastukseen palatakseen taas arkeen ja hektiseen työelämään.

Vai oliko kulkija sittenkin matkalla psykiatriseen yksikköön – Pöpilään, Niksulaan, Ällitälliin – mitä kekseliäimmillä herjanimillä kutsuttuun. Ehkä varovaisesta oven aukaisusta ja sivuille pälyilevästä katseesta saattoi silti vetää oikeat johtopäätökset.

Kyllä, kyllä.

Siinä meni taas yksi noista työhaluttomista ja tekosairaista, jotka vain leikkivät ”latvabeetä” voidakseen sitten virallisesti laiskotella yhteiskunnan tuella ja saada vielä mukahoitoa mukavaivoihinsa. Sairaalan pihan poikki ja kohti sivurakennusta asteli vetävin ja määrätietoisin askelin mies – hoikka, mittava ja suoraryhtinen. Hän väisteli taiten alkukevään lammikot, jotka pakkasyön jäljiltä olivat petollisen liukkaita, tempaisi ulko-oven auki ja astui sisään edelleen tarmokkain ottein. Mikään hänessä ei viestittänyt katsojalle epäröintiä tai haluttomuutta; pelosta puhumattakaan. Mies

eteni rivakasti portaikkoon ohittaen ekg-osaston ensimmäisen kerroksen sisäänkäynnin ja suuntasi sitten toisessa kerroksessa sijaitsevaan päiväsairaalaan.

Paikan nimi oli oikeastaan harhaanjohtava, sillä eihän kysymyksessä ollut mikään itsenäinen sairaala. Ainoastaan hoitoyksikkö, sairaalaosasto.

Kello oli tasan kahdeksan, kun mies astui sisään pohjaratkaisultaan L-kirjaimen muotoiselle osastolle, jonne johtava teräsvahvisteinen lasiovi ei ollut lukittuna eikä siinä ollut edes kulunvalvontajärjestelmää. Hänen huoneensa oli L-kirjaimen pitemmällä sakaralla ja sen ovenpielessä, toimistoliikennevalojen vieressä, oli alumiininen kilpi *Osastonlääkäri – Avdelningsläkare*.

Kilven alla oli vanhanaikaisella Dymo-teippikirjoittimella tulostettu nimitarra, josta ilmeni että osastonlääkäri oli nimeltään Mika Kekkonen. Punainen, hieman vinossa oleva dymoteipin pätkä antoi oman hiljaisen viestinsä siitä, että Kekkonen oli vastikään aloittanut virassaan. Uusi alumiinikilpi mustine kirjasimineen ehdittäisiin kyllä asentaa myöhemminkin.

1. LUKU

PIETILÄISET

Pietiläisen perhe oli keskiluokkainen. Oikeastaan mikään elintason mittari ei sijoittanut sitä muualle. Ahdas omistusasunto, vain viitisen vuotta vanha Ford Focus, Seura-lehden vuosikerta ja jokakesäinen viikon matka Mallorcalle osoittivat hyvää kulutustasoa. Asunto- ja autolaina oli puolestaan neuvoteltu yhdeksi järkeväksi paketiksi, ja ulkomaanmatkan hintakin kertyi talven aikana mukavasti Aurinkomatkojen säästötilille.

Perheen äiti, Marja Pietiläinen, työskenteli Helsingin kaupungin palveluksessa perhepäivähoitajana, joten taloustarvikkeet sekä hoitolapsille että perheelle hankittiin suurina erinä Heinon Pikatukusta. Sellainen ei tainnut olla aivan sallittua yksityistalouksille, mutta tukkukortti oli järjestynyt perheenpään suhteilla. Pietiläiset elivät taloudellisesti vakaata arkea.

Marjan saama kutsu edesmenneen setänsä perunkirjoitukseen olikin tuntunut hämmentävältä kaiken tasaisuuden keskellä. Mart Piik oli jäänyt Marjalle etäiseksi, kun koko isänpuoleinen suku oli vanhempien avioeron jälkeen lakannut käytännöllisesti katsoen olemasta olemassa. Mart oli perheetön ja pikkuvarakas vanhapoika, sen verran Marja hänestä nyt muisti. Tämä ei silti ollut koskaan muistanut lähisukulaisiaan edes pienimmällä lahjalla, ja teinivuosina Marja oli kirpein mielin nimittänyt setäänsä ”kitupiikiksi”, vaikkei muuten sietänytkään pilailua suvun virolaisen sukunimen kustannuksella.

Aikuistuttuaan Marja oli jo unohtanut Mart-sedän.

Kutsu oli kirjoitettu Osuusliike Elannon perunkirjoitustoimiston lomakkeelle ja siinä kerrottiin selkeästi aika ja paikka, minkä lisäksi mainittiin myös ettei henkilökohtainen läsnäolo ollut välttämätöntä. Kutsukirjeen liitteenä oli silti luonnos tulevasta perukirjasta. Sen teksti tuntui koukeroiselta, mutta Marja tankkasi sivuja uudelleen ja uudelleen ja päätyi lopulta käsitykseen että perillisiä näytti olevan hänen lisäkseen vain Martin iäkäs serkku, Raivo Piik.

Osakasluettelon jälkeen oli taas rivikaupalla tekstiä, josta Marja ei ymmärtänyt mitään, mutta sitten seurasi erittely vainajan varoista ja veloista. Merita-pankin tilejä oli kolme, ja summat oli merkitty sekä markkoina että vuodenvaihteessa käyttöön otettavina euroina. Tilien kokonaissaldo oli huimaavat 203.151 markkaa, eikä häntä häirinnyt edes se, että uutena valuuttana summa olisi vain vaivaiset 34 157,20 euroa.

Pankkitilien jälkeen oli maininta Tallinnassa olevasta huoneistosta, mutta sen kohdalla oli merkintä ”arvioidaan perunkirjoituksessa”. Marjan katse eteni jo pesän velkoihin ja vähennyksiin, sillä Tallinnan-risteilyillä oli kyllä tullut nähtyä Mustamäen ja Õismäen slummeja. Huoneistosta koituisi vain ehkä kuluja ja harmeja.

Hautajaismenot olivat alle kaksituhatta markkaa ja kun muita vähennyksiä ei juuri ollut, hän laskeskeli että molemmat perilliset saisivat bruttona lähes satatuhatta. Valtava summa, vaikka veroakin menisi ja Tallinnan huoneistosta täytyisi jotenkin päästä eroon, Marja iloitsi. Ehkä Torivoudintien kerrostaloasunnosta voisi ajatella jopa muuttoa Veräjämäen puolelle rivitaloon.

Hänen poskensa hehkuivat mielihyvän odotuksesta.

Pietiläisen perheen pää Rauno työskenteli varastopäällikkönä Koivunen Oy:n autotarvikeliikkeessä. Liike ei ollut mikä tahansa sisätilalämmittimiä ja akkunestettä kaupitteleva narikka vaan merkittävä toimija alallaan. Rauno oli ylpeä asemastaan ja hoiti työtään huolellisesti, vaikka varastomiehet pitivät häntä tär-

keilijänä eikä ilmapiiri siksi ollut paras mahdollinen. Päällikön tapa ääntää merkonomin oppiarvonsa muodossa ”yyoo-merkkonoomi” oli kahvituntien imitointikohteista jopa suositumpi kuin keinahteleva ”marawalk”, joka irvaili presidentti Ahtisaaren kustannuksella.

Oli siis melkoinen ihme, että Rauno raaski ottaa palkattoman vapaapäivän osallistuakseen vaimonsa tukena perunkirjoitukseen. Marjalla oli onneksi ollut sisällä niin monta ylityötuntia, että vapaapäivä järjestyi helposti. Kumpaakaan ei siis surettanut, että kahdeltatoista alkavaan toimitukseen tuhraantui käytännössä molemmilta koko työpäivä. ”Tähän on nyt varaa”, myhäili Rauno pysäköidessään autoa Sibeliuksenkadulle.

Marja ei kehdannut sanoa ääneen ajatustaan siitä, että itse asiassa kyse oli *hänen* perinnöstään, vaan tunsi sen sijaan silti ylpeyttä kun aviomiehellä oli tänään pikkutakin ja kauluspaidan lisäksi poikkeuksellisesti solmiokin. Rauno valvoo varmasti kyllä meidän molempien etua, päätteli Marja ja hätisteli epävarmuutta pois mielestään.

Kello oli jo viittä yli kaksitoista, mutta toimiston neuvotteluhuoneessa istui heidän seuranaan edelleen vain hämillisen tuntuinen nuorimies, joka oli esitellyt itsensä oikeustieteen ylioppilas Koivuksi. Neuvotteluhuone oli kalustettu arkisen asiallisesti, ja seinällä riippui virastotyyliin isokokoinen pyöreä seinäkello. Kaikkien kolmen katse siirtyi vähän väliä siihen, ja Rauno oli juuri huomauttanut, ettei Raivo Piikiä ollut hänen mielestään syytä enää odotella.

”Toimitus ei edellytä hänen läsnäoloaan”, sanoi Rauno napakasti ja jatkoi: ”tuli siellä kauppaopistossa oltua silmä kirkkaana oikeusopin tunneilla”.

Opiskelija Koivu kävi entistä vaivaantuneemman näköiseksi, mutta samalla hetkellä huoneeseen astui keski-ikäinen nainen asiakirjavihko kainalossaan. Olemus ilmensi enemmän arvoval-

taa kuin huoneen arkinen miljöö ja opiskelija Koivun v-aukkoinen slipoveri, sillä hiuksissa oli näyttävä kaksisävyinen värjäys ja jakkupuvun materiaali oli isoruutuista crimpleneä.

”Lilja Orasma, varatuomari. Päivää ja anteeksi, että jouduitte odottamaan. Asiassa on tapahtunut pikku sekaannus”, Orasma sanoi varautuneesti.

”Mitä tuomari tarkoittaa, eikö vaimoni asema perillisenä olekaan selvä”, tokaisi Rauno vastaamatta edes tervehdykseen. Samalla hän viittasi istuimeltaan ylös pyrkivän vaimonsa vaikenemaan.

”Kyllä se on selvä, mutta on ilmennyt …” Orasma takelteli jatkamatta kuitenkaan lausettaan loppuun.

Hetken vallitsi hiljaisuus, mutta sitten oikeustieteen ylioppilas Koivu puhkesi puhumaan. Äskeinen epävarmuus oli poissa, kun hän sanoi selkeästi:

”Minun virheeni se on. Selvä moka. Tehtäväni oli koota sukuselvitys Mart Piikistä ja siitä tuli varsin laaja koska hänellä ei ollut rintaperillisiä. Takerruin erehdyksessä virkatodistusketjussa näkyvään Raivo Piikiin vaikka perintökaaren mukaan serkut eivät olekaan laillisia perillisiä. Virheellinen merkintä siirtyi perukirjaluonnokseen koska sekin on laatimani. Asia selvisi vasta, kun tuomari Orasma tarkasti luonnoksen ennen tätä toimitusta. Olen kovasti pahoillani.”

Orasma viritteli kasvoilleen hymyä, joka yritti samalla kertaa olla sekä ymmärtäväinen että harmistunut. Rauno reagoi sen sijaan nopeasti.

”Opiskelijatko täällä hoitavat juridisia toimenpiteitä? Ja virhehän on tehty aivan peruskysymyksessä. Kuinka tämä hyvitetään meille”, hän ärjäisi kasvot punoittaen.

Samalla kun Orasma nousi tuolistaan käsi selittävästi elehtien, kuultiin Marjan hiljainen lausahdus:

”Mutta sittenhän minä olen Mart-sedän ainoa perillinen.”

***

Perillisten lukumäärää koskeva hämmästys ei ollut vielä hälvennyt, kun varatuomari Orasma eteni pankkitalletusten läpikäymisestä jo muuhun omaisuuteen.

”Olemme pyytäneet arviolausunnon tallinnalaiselta Ober-Haus-kiinteistövälitysliikkeeltä tästä Vene-kadulla sijaitsevasta huoneistosta. Joudumme ehkä vielä käännättämään sen suomeksi perintöverolautakuntaa varten, mutta numerot ovat onneksi kansainvälisiä”, naurahti juristi nyt jo vapautuneemmin. ”*Maakler* Agur Tammistu on päätynyt arvioon 300 000–320 000 Eestin kruunua”, hän sanoi asiakirjaa kevyesti heilutellen.

”Eikös siellä enää käytetäkään ruplia”, yritti Rauno keventää. Tosiasiassa häntä harmitti ettei saanut mitään käsitystä summan suuruudesta.

”Ei käytetä”, napautti Orasma. ”Se tekee markoissa lähes satakaksikymmentäviisituhatta, mutta euroiksi minä en sitä sentään osaa muuttaa.”

Nyt ei Raunokaan keksinyt enää mitään nasevaa sanottavaa. Loppuosa perunkirjoituksesta meni unenomaisessa tilassa, eivätkä he tulleet paljoksuneeksi edes yli kahdentuhannen markan perunkirjoituspalkkiota.

Mannerheimintien liikenne jyräsi läheisyydessä, kun Marja ja Rauno seisoivat tuntia myöhemmin viileässä ja hämärtyvässä marraskuun iltapäivässä. He pysyivät sanattomina Elannon perunkirjoitustoimiston edessä. Käsitteitä, kuten käypä arvo, sivuperintö ja realisointikustannukset ryöppysi heidän mielessään, mutta yhteistä puheenaihetta ei tuntunut löytyvän.

Lopulta Marja ehdotti siirtymistä viereiseen Varras-ravintolaan, jonka erikoisuutena oli, että asiakas sai itse koota grilliannoksen täysin mieleisekseen vain vetämällä rukseja härän kuvalla koristeltuun tilauslomakkeeseen.

Alkusalaatti syötiin vielä hiljaisuuden vallitessa, mutta kun Marja pääruokaa odoteltaessa otti lehtihyllystä oranssilla paine-

tun Kodinvaihtosanomat ja heilautti sitä merkitsevästi Raunon edessä, lausahti tämä jämäkästi:

”Ainakin ostetaan Kukka-Maarialle oma yksiö.”

”Eikö sitten muuta?”

”Veräjämäki on ainakin liian kallista seutua. Katsotaan jotain vaikka Pukinmäestä.”

Marjan äskeinen lottovoittotunnelma oli hetkessä poissa. Paha mieli pyrki ilmoille niin, että hän räpytteli jo kyyneleitä silmistään mutta kääntyi poispäin, ettei Rauno huomaisi.

Veräjämäki tai Pukinmäki, miksei vaikka Jakomäki, viis siitä.

Mutta Kukka-Maaria ja yksiö.

Tytön paikka olisi tosiasiassa vielä pitkään heidän luonaan kotona.

2. LUKU

Vanhempi verotarkastaja

Helsingin kaupungin Pohjoinen psykiatrinen päiväsairaala tunnettiin sekä henkilökunnan että potilaiden keskuudessa tuttavallisemmin Malmin päiväsairaalana. Sen toiminta-ajatus oli tarjota psykiatrista hoitoa mielenterveyspotilaille, jotka eivät selvinneet pelkällä avohoidolla mutta joiden terveydentila ei kuitenkaan edellyttänyt ympärivuorokautista sairaalahoitoa. Hoitometodi oli uusi, mutta samantyyppisiä toimi jo monilla muillakin paikkakunnilla.

Malmin päiväsairaalaa johti psykiatrian erikoislääkäri, ja muu henkilökunta koostui kolmesta erikoissairaanhoitajasta, keittäjästä ja osa-aikaisesta sairaalapsykologista. Malmin seurakunta oli luovuttanut koko sairaalan käyttöön sairaalapastorin, joka kaksi kertaa viikossa vieraili myös psykiatrisessa päiväsairaalassa vetämässä keskustelupiiriä.

Kaikki henkilökuntaan kuuluvat olivat tällä hetkellä naisia, mikä oli tietysti sattumaa ja hoidon kannalta merkityksetöntä. Kaikille muille paitsi Terolle. Tero oli virallisesti vanhempi verotarkastaja Tero Jänes, mutta päiväsairaalan käytännön mukaisesti sukunimiä ei arkikielessä käytetty potilaista; ei myöskään henkilökunnasta. Hoitovastuun vuoksi potilaat tiesivät toki lääkärin ja hoitajien koko nimet, mutta lääkäristä lähtien puhuttiin siis vain Margitista, Leilasta, Erjasta ja Heinistä. Siviiliammattinsa potilaat saivat kertoa muille jos halusivat, mutta muuten siihen ei kajottu kuin kahdenkeskisissä konsultaatioissa.

Tero oli mielestään täysin tarpeettomassa sairaalahoidossa. Hän

oli selvästi jo työkykyinen, mutta työnantajan edustajat rohkenivat olla toista mieltä eivätkä päästäneet häntä työpaikalle, Uudenmaan lääninveroviraston tarkastusyksikköön. Sairauslomansa aikana Tero oli kahdesti kuljetettu pois ambulanssilla, kun hän oli kielloista huolimatta mennyt työpaikalle Pasilan virastokeskukseen, kulkenut viraston käytävillä ja selittänyt työtovereille uusia näkemyksiä pk-yritysten veronkierron kikkailuista. Hän oli käyttäytynyt jopa aggressiivisesti, kun alkoholi yhdessä psyykelääkkeiden kanssa osoitti hänessä huonoimpia puoliaan. Onneksi aggressiivisuus Teron kohdalla tarkoitti yleensä vain puheäänen korottamista.

Viraston johto halusi antaa hänelle vielä mahdollisuuden, mutta edellytyksenä oli entistä yksityiskohtaisemman hoitosuunnitelman laatiminen. Työterveyslääkäri oli onnistunut saamaan Terolle lähetteen päiväsairaalaan opiskeluaikaiselta ystävältään, joka toimi Helsingin kaupungin palveluksessa psykiatrina. Päiväsairaalaan ei otettu potilaita kuin kunnallisen erikoislääkärin lähetteellä.

Sairaalapastorin keskustelutunti alkoi maanantaisin ja torstaisin kello 13.30, lounaan jälkeen. Kun lounastarjoilu aloitettiin useimmiten jo hieman ennen kello kahtatoista, oli Tero tänä torstaina syönyt annoksensa kymmenessä minuutissa ja kenenkään huomaamatta sen jälkeen pujahtanut pienempään kokoushuoneeseen. Päällysvaatteet säilytettiin hoitopäivän ajan tuossa muista tiloista sivummalla olevassa huoneessa ja sen lukittavissa peltikaapeissa. Muut potilaat olivat edelleen ruokasalissa, mutta Tero oli ulkovaatteensa otettuaan livahtanut pohjakerrokseen, ulos pihalle ja sieltä läheiseen Malmin Kesti -ravintolaan.

Kesti oli lähes täynnä, sillä noutopöytä juomineen maksoi vain kuusi markkaa. Se oli alle lounassetelin arvon, ja moni ostikin erotuksella vielä pikkupullan kotiin vietäväksi.

Tero istahti kuitenkin tyhjillään olevan baarin puolelle. Hän levitti eteensä Ilta-Sanomat ja tilasi lounasasiakkaita hämmästyttäen eteensä kimaran nuoruutensa suosikki-drinkkejä.

Tilauksen hän saneli nopeasti mumisten, mutta baarimestari oli alallaan kokenut ja pystyi ulkomuistista sekoittamaan juomat, Ampiaisen, Mustan ryssän, Herkän, Valkovenäläisen ja Sinisen enkelin. Kaikki viisi drinkkiä holahtivat alas alle tunnissa, ja lopuksi hän otti vielä yhden Dry Vodka -puolukkamehunkin. Baarimestarin ilme ei värähtänytkään, vaikka kosteita lounaita oli enemmälti nähty viimeksi 1980-luvulla.

Juomien vaikutus tuntui lujittavan Teron itsevarmuutta hänen kävellessään Kirkonkyläntietä takaisin sairaalaan. Tammikuinen taivas pyrytti suuria lumihiutaleita, mutta niitä hän ei edes huomannut.

Sairaalapastori tulisi saamaan kärkeviä kannanottoja muuten aina niin vaisuun keskustelun alustukseensa, hän mietti ja sulki paitansa ylimmän napin. Hän jatkoi ajatuskulkuaan, jonka mukaan työajallahan tässä oikeastaan ollaan, vaikka palkka juokseekin Kelalta. Hän ei itsekään tajunnut, miksi oli juonut humaltumistarkoituksessa keskellä päivää. Se ei sopinut Teron moraaliin eikä arvomaailmaan, mutta jokin häntä vaivasi vakavasti

***.

”Mukavaa Tero, että liityit joukkoon. Olemmekin tässä juuri aloittelemassa. Mistä te haluaisitte tänään keskustella”, pastori avasi ja antoi katseensa kiertää keskustelupiirin osallistujissa.

Päiväsairaalassa oli tällä viikolla seitsemäntoista potilasta, joista vain kahdeksan oli saapunut ryhmähuone Auringonnousuun pastorin keskustelutunnille. Osallistuminen ei ollut pakollista, joten loput yhdeksän olivat kuka missäkin. Osa pelasi Afrikan tähteä vaatekaappihuoneessa, muutama katseli televisiota ruokasalin nurkan sohvaryhmässä istuen, ja jotkut vain lojuivat käytävän keinonahkaisilla penkeillä nappikuulokkeet korvillaan ja silmät ummessa. Ruokailun jälkeen raukaisi.

Ryhmähuone Auringonnousu oli ison suomalaisen olohuoneen suuruinen. Päiväsairaalan tiloissa oli aiemmin toiminut tavalli-

nen kliinisen hoidon yksikkö ja Auringonnousun tilaratkaisu oli ilmeisesti saatu aikaan purkamalla kahden potilashuoneen välinen gyproc-seinä. Tilasta oli muokattu viihtyisää sijoittamalla sinne kaksi sohvaa ja nojatuoleja, seinille potilaiden taideryhmän akvarelleja ja nurkkaan koronapeli. Kauimpana olevassa nurkassa oli joitakin soittimia sekä vanha televisio ja kuvanauhuri opetusvideoita varten.

Lisäksi huoneessa oli iso pyöreä pöytä ympärillään irtotuoleja. Istumapaikkoja oli kahdellekymmenelleviidelle, joten maksimimäärä potilaita ja koko henkilökunta mahtui sinne tarvittaessa. Näin tapahtui yleensä perjantaisin ennen lounasta, kun osastonhoitaja veti yhteispalaverin. Siinä suunniteltiin näennäisesti seuraavan viikon ohjelma. Tosiasiassa henkilökunta oli ohjelman jo muotoillut, mutta näin syrjäytyneimmätkin potilaat saivat tuntea osallistuvansa päätöksentekoon. Päätettiin vaikkapa liikuntapäivän aktiviteetista keilaamisen ja kävelylenkin välillä.

Tänään kaikki keskusteluryhmän osallistujat olivat vähintään keski-ikäisiä. Heidän mielestään oli velvollisuus osallistua kaikkeen toimintaan jota osastolla järjestettiin. Useimmat heistä istuivat kuitenkin tuppisuina, koska läsnäolo riitti eikä kellään ollut oikein mielipiteitä.

Pastori alkoi hermostua, kun kukaan ei vastannut hänen katsekontaktiinsa ja eräs naisista alkoi sitä vastoin selailla MaTaPu-Pu-aluelehteä. Huoneilmassa haiskahti myös alkoholi eikä sen alkuperästä ollut epäselvyyttä, mutta pastori päätti ottaa asian esille osastonhoitajan kanssa vasta ryhmän jälkeen.

”Panisitko Maila ystävällisesti syrjään sen lehden. Ja Tero, sinullahan on aina sana hallussa. Puhumme tänään kirkollisten juhlapyhien merkityksestä. Jospa ystävällisesti aloittaisit.”

”Ei niitä tarvita”, tokaisi mies. Hänen hintelä olemuksensa pursui aggressiivisuutta.

Pastori katseli häntä kummastellen. Yleensä Tero oli hillitty keskustelija.

”Mutta kyseessä on vuosisatojen traditio. Eikö ole kuitenkin

Sanotaan, että psykiatrit ovat usein oudompia kuin potilaansa

**"Tohtori Harrison"
on hyytävän jännittävä
tarina joka sijoittuu helsinkiläiseen
psykiatriseen sairaalaan. Kirja perustuu aikaisemmin
julkaistuun novelliin.**

Kirjoittajasta

Varatuomari **Ari Kyyrö** (s. 1952) on tehnyt päivätyönsä suomalais-amerikkalaisessa asianajotoimistossa. Hän keskittyy nykyisin kirjoittamiseen sekä kitaraan ja viettää talvet Floridassa. Kyyröltä on ilmestynyt novelleja ja esikoisromaani **Ra-ra-ras-Putin** (2014 Kustannuskenno). Vaikka "Tohtori Harrison" ei kerro Ras-Putinin päähenkilöstä Jarkko Hirvestä, on Hirven tarinalle valmisteilla jatkoa romaanissa **Isän maa.**

Arvioita Ra-ra-ras-Putinista

...sujuva esikoisjännäri tarjoaa pikkutarkkaa 1970-luvun ajankuvaa musiikkimaailmasta, politiikasta, ravintolaelämästä, prostituutiosta ja vähän armeijastakin. Neuvostoliitto on voimissaan...
Ammattisotilas 5/2014

...Vauhti kiihtyy loikkauksittain uskomattomaan loppuratkaisuun....
Ruumiin kulttuuri 4/2014

...Ra-ra-ras-Putin kertoo 1970-luvulle sijoittuvista vauhdikkaista ja rajuistakin tapahtumista Helsingissä ja itänaapurissa. Kirjan nimi viittaa romaanihenkilönä seikkailevaan Vladimir Putiniin....
Lakimiesuutiset 5/2016

9 789529 377954